

Shirley Teper

Hvad er Sandhed?

VisdomsNettet
www.visdomsnettet.dk

HVAD ER SANDHED?

Shirley Teper

VisionsNettet
www.visionsnettet.dk

Hvad er sandhed?

Af Shirley Teper
Fra *The Beacon*

Sandhed – en definition

Hvad er sandhed? Det er et vanskeligt spørgsmål, men de følgende overvejelser kan være gavnlige. Man kan sige, at Sandhed (med stort "S") er det uendelige æteriske reservoir af uberørt bevidsthed, den rene ånds evige område og dermed den basale verden af energi, fred, lyksalighed, væren og absolut kærlighed, som er grundlag for, at menneskeheden ofte begrænsede og støvede opfattelse af sandheden kan udfolde sig.

Selv om mange personlige opfattelser består af tankeformer, der opløses og går i glemmebogen, så vil nogle tanker være skabt under påvirkning af sjælsimpulsen i personligheden, mens andre slår dybe rødder både i psyken og i det fysiske legeme. Desuden er der tanker, der integreres som en slags æteriske frø i den åndsinspirerede sjæl. Derudover er der de fælles opfattelser, idéer og legender, der er forankret kollektivt i generationer i familier og institutioner. De mest sejlivede og tungtvejende er de holdninger, der gennem århundreder er forstærket af masserne i samfund, civilisationer og kulturer, og som derfor – på godt og ondt – har fået magt over holdningerne, indtil de også går i opløsning og går i glemmebogen. Holdninger kan naturligvis altid "diskuteres" – også i dette tilfælde – for når noget læses f.eks. i denne artikel, er der altid to holdninger – forfatterens og læserens. Derfor skal man undgå den faldgrube, der hedder *fordømmende polarisering*, for holdninger har stor værdi for den unikke menneskesjæl med dens skrøbelige sammenblanding af separate meninger og åndens enhed.

Sjælen og "ego'et"

Den kødeligt fængslede, inkarnerede, individuelle åndelige sjæl – den ikke-fysiske, ikke-sansende, subtilt kodede essens, der udgør personlighedens mentalitet, hukommelse, følelser og vilje, som befinder sig i en livsmode af ren ånd – kan være en måde, sandheden jonglerer med sin uendelige rigdom, udfolder sig i mindre tilslørede versioner af sig selv i form af inkarnerede sjæle, som samtidig er enheder, der er i stand til at forædle og vokse, og dermed gøre det muligt for skabelsen til sidst at vende tilbage til Skaberen i taknemmelighed.

Den åndelige sjæl eller sjælen på sit eget plan (kausalplanet) skal ikke forveksles med den sjæl, som ofte kaldes ego'et, der er inkarneret i personligheden, for det er den inkarnerende sjæl eller menneskets ego, der har de uintelligente, krystalliserede personlige forestillinger og holdninger, der blokerer for åndens gennemstrømning og erkendelse af sandheden. Måske var den bibelske legende om "bortvisningen fra Edens have" et symbolsk billede på, at der blev sagt farvel til sandheden, dengang den nyskabte menneskeart blev undfanget med henblik på at væve en rigdom af mønstre og nuancer i fysisk, astralt og mentalt stof ved hjælp af den frie vilje og intelligensen, og derudover tilføje kreativitet til undervisningen i sjælens skole som man også kalder "verden". Og som "fortabte sønner" – nedslidte af det fysiske liv, men livskloge – er det hensigten, at "sønnerne" skal vende hjem til livets rene kilde.

Adgang til sandheden

I menneskets erfaring findes sandheden allerede i den enorme spændvidde mellem den åndelige virkelighed og den kropslige og materialistiske virkelighed. Sandhedens kvaliteter kan fornemmes i korte transcenderende begivenheder via sanserne, hvor man oplever overvældende skønhed, sublime visioner og indre stemmer – eller åbenbaringer via tankesindet, intuition, inspiration eller total stilhed – eller via

kroppen ved toppræstationer inden for kunst og sport – eller indhyllet i kærlighed – især i ubetinget universel kærlighed. Helgener, mystikere, genier og mennesker i dyb meditation har oplevet det privilegium at *”røre ved en flig af sandhedens klædning”*. Små børn, kreative kunstnere, fredfyldte og kærlige sjæle – ikke mindst de mennesker, der har lidt under livets barske men udrensende processer – og nogle gange endda *”gale”* mennesker – har tilsyneladende mere end almindelig adgang til sandheden. Det kan gøre dem til helte i perioder pga. usædvanlig klarhed og stort mod.

Alligevel er glimt af sandhed overraskende almindelige midt i den mest rutinemæssige materialistiske hverdag, for ånden er allestedsnærværende, og den er altid klar til at gøre sin indflydelse gældende. Den engelske digter John Keats berømte udtalelse: *”Skønhed er sandhed, sandhed er skønhed”* er en beskrivelse af ånden, der forsøger at præsentere sig så rent som muligt via menneskets fysiske sanser. Lykkelige oplevelser af skønhed i naturen, i sproget, i musikken, i dansen, i billedkunsten, i dufte, i smag, i berøring og i atletisk perfektion er eksempler på åndens gaver til sanserne i de legemer, mennesket beliver. Det er en faktuel og alligevel flygtig åndelig-fysisk blanding, der ofte kaldes *”bevidsthedsfeltet”*. Det repræsenterer tilstande, hvor man forløses fra personligheden, den tætte kropslighed, den påtrængende mentale aktivitet og endda selve tiden. At stifte bekendtskab med disse bevidsthedsområder, svarer til at blive som en af de græske guder eller opleve, at man er åndens fysiske gral på Jorden.

Konger og avatarer

At vælge eller blive udvalgt til at leve hele sit liv uafhængigt af de almindelige fysiske og materialistiske begrænsninger til fordel for et liv i fuldkommen enhed med selve sandheden – og at lade sin indsigt, visdom og oplysning strømme til menneskeheden – er et privilegium, der tilhører en langt højerestående guddommelig orden. Mennesker *kan* tage kvantespring i bevidstheden på samme måde som avatarer, og mange profeter og helgener har tydeligt demonstreret de høje bevidsthedstilstande af ren væren.

Ånden kan ikke fastholdes og udtrykkes via personligheden i kraft af salvede konger, der er bebyrdet med verdslig regeringsførelse – eksempelvis en David eller en Salomon – men den kan gennemstrømme et helt liv i skikkelse som i tilfældet med en Abraham, en Moses, en Krishna, en Buddha og en Jesus, som valgte ikke at kæmpe med almindelige tyngende sociale forpligtelser og byrder.

Avatarer er født til at blive gennemstrømet af ånden – dvs. den evige og øverste kraft fra Den Ene. Historien er fyldt med beretninger om åndeligt søgende, der opgiver samfundet og trækker sig tilbage i bjergene, i skovene og skjuler sig i huler, for at søge sandheden, mens mange af deres samtidige tørster efter visdom. Visdom kan være sandhed, der er kombineret med menneskets samfundsmæssige evne til at håndtere den – dvs. et forsøg på at mægle mellem den rene ånd og den fysiske virkelighed.

Bibelens profeter talte alle om sandhed

Moses havde en forfærdelig vanskelig opgave, for han skulle forklare sandheden for en kaotisk befolkning, der lige var frigivet fra slaveri. Det var sandsynligvis umuligt at introducere begrebet visdom. I historien har der været intense perioder med kraftig åndelig påvirkning, som ikke kunne kompromitteres. Det var også tydeligt, at Jesus valgte at tale om sandheden i stedet for om visdom, for iflg. historieskrivningen er det åbenbart vanskeligt for et samfund at forstå og ac-

ceptere sandheden. Begge avatarer var imidlertid forankret i sandhedens lys, og de var parate til at ofre sig og bane vejen for menneskeheden og en bedre verden. Det ser ud til, at det først gradvis og i tidens løb bliver muligt at præsentere sandheden. Når man er bevidst om det, vil selv et menneske med ægte åndelig overbevisning og stort mod kunne komme i tvivl om, hvad et almindeligt dødeligt menneske vil værdsætte – hvilken vej det skal ledes?

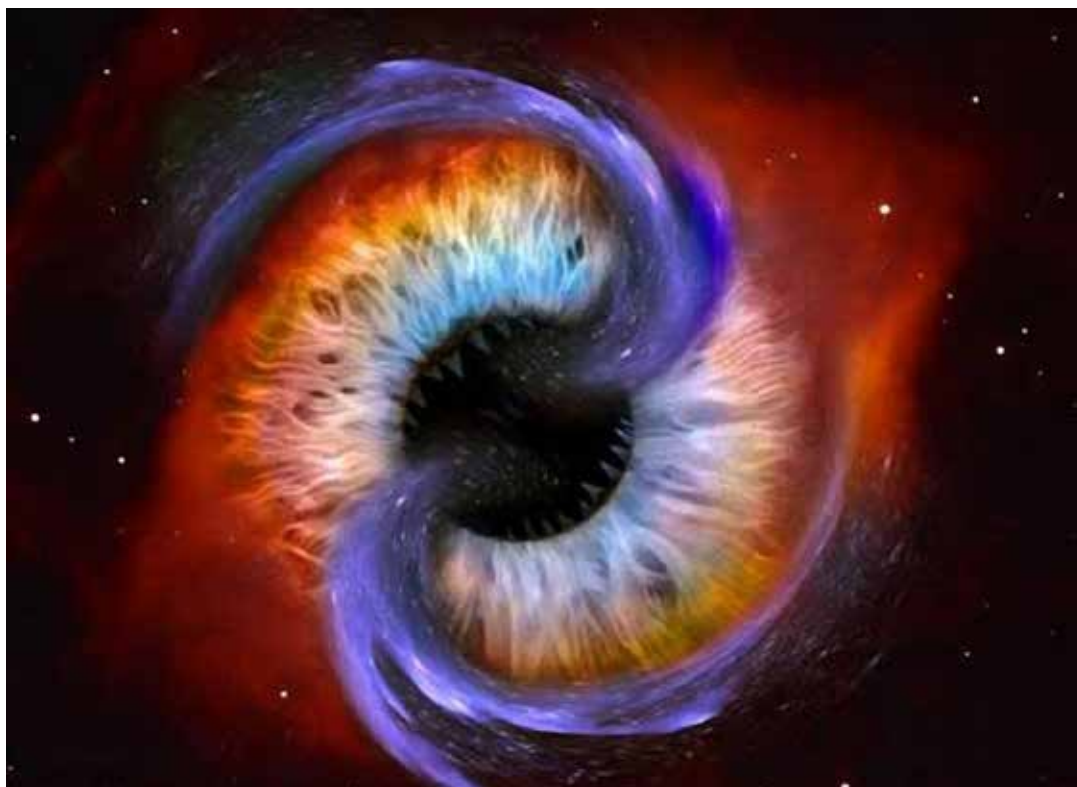

Frans af Assisi og Jeanne d'Arc

Den kendte sufi-digter Rumi¹ erkendte dilemmaet ånd versus verdslighed. Derfor sagde han: *"Smag den nektar, der er skænket for dig – det betyder intet, at den serveres i en snavsset kop."* Man kommer til at tænke på de to hellige, historiske skikkelser – Frans af Assisi og Jeanne d'Arc – som konstant og energisk afslog den "snavsede kop" – dvs. de demoraliserende værdier, den fordrejede tankegang og den destruktive adfærd på deres tid, som blev forstærket af autoritetstro magthavere og medløbere for at opretholde magten og status quo. De to demonstrerede deres sandheder – deres "nektar" – selv om det skete på forskellige måder.

Hvis man ønsker at skabe størst mulig åndelig modtagelighed, skal man gøre sig uafhængig af samfundsmæssige systemer, frigøre sig for personlige bindinger og interesser og forsøge at fjerne alle hæmmende blokeringer i psyken og i forbindelsen fra personligheden til sjælen. Der er store forskelle på situationer og muligheder i det fysiske liv. Frans af Assisi udtrykte sin opfattelse af sandhed med stor følsomhed og blidhed i forhold til de fattigste, svageste og socialt set mest betydningsløse samfundsborgere, mens Jeanne d'Arc gav udtryk for sin sandhed med stor aggressivitet, kamp og stormløb for at beskytte sin tro og sit land. *Men begge betragtes som helgener!* Deres ægte og urokkelige tro og ukuelige mod fik dem til at handle på grundlag af åbenbaringer. Det er det, de to har fælles.

¹ Digteren Jalalal-Din Rumi levede 1207-1273 e.Kr. i det daværende perserrige. Han blev født i det, der i nutiden kaldes Afghanistan.

Gud bor i dig, som udtryk for dig

Den indiske vismand Patanjali bruger udtrykket "Gud" som et synonym for ånden eller sandheden. Han forklarer forskellene i en sutra²: "*Gud bor i dig, som udtryk for dig.*" Og med ordene "*som udtryk for dig*" henviser han til den individuelle sjæl på sjælens eget plan (kausalplanet). Men et aspekt af sjælen er i øjeblikket inkarneret og til stede i usædvanlige omgivelser i tid og rum, og det er det, der gør hele forskellen. Selv den mest åndelige helgen får ikke en særlig opfordring til at afsløre den almægtige sandhed. Avatarer tydeliggør sandheden for verden ved eksemplets magt – ved at vise renheden af deres natur "*som udtryk for sjælen*" – som Gud i mennesket. I historien er sjældne mennesker af denne karat ofte blevet betragtet som fuldt guddommelige, for de har vist verden, at det er muligt at udtrykke en overraskende høj grad af åndelighed i forhold til den herskende materialisme. Det har været en udfordring for troen hos mange troende, men også hos mange potentielle troende.

Spædbarns-symbolikken

Måske har fortællingerne om barnet Krishna og om Jesus-barnet som inkarnerede guddommeligheder overlevet i historien, fordi et lille barn er en så uskyldig personificering af ånden, at symbolet er let at acceptere. Spædbarns-symbolikken rummer et løfte om vækst og modning i voksenalderen, hvor åndeligheden stadig er i behold. Babyer er et universelt symbol for ren og uspoleret uskyld. De kan vække stort set alles potentiale for spontan uselvisk kærlighed. Almindelige dødelige mennesker, der er nedsænket i materialismens runddans, er sandsynligvis så betagede og charmerede af spædbørn, at de iagttages med en slags tilbedelse, for de fleste mennesker reagerer på legemliggørelse af uberørt renhed – selv om reaktionen er kortvarigt. Spædbørn – fornyelsens evige gave til verden – kan være den mest ædle præsentation af sandhed på det fysiske plan.

² Sutra betyder "tråd". Sutraer er læreregler eller aforismer for sand livsførelse.

Indtil videre er sandhed i menneskelig form kun blevet forsigtigt omtalt, og for det meste med henvisning til helt ekstraordinære skikkelser langt tilbage i historien. Men der er ingen tidsmæssig begrænsning for den allestedsnærværende og almægtige ånd, selv om den er vanskelig at definere, og der er markante eksempler på åndens legemliggørelse i mange lande i tidens løb – også i nutiden. Faktisk er de oplyste skikkelser og deres tilhængere blevet kendt, netop fordi de søgte sandheden. Selv i nutiden – midt i de mørke, barske og urovækkende fysiske begivenheder (eller måske på grund af dem), er der mange beviser på, at der samtidig skyller en stor åndelig bølge gennem menneskeheden.

Sandheden er en gave

Den skrøbelige verbale overførsel fra bevidsthedsplanet med åndelig klarhed til de fysiske, belastede og trætte ører fortsætter, for ved hjælp af præcist ordvalg kan sandheden udtrykkes kort og præcis. Men sandheden kan ikke forklares eller modtages som en teknisk manual. Ægte modtagelse kræver, at modtageren giver slip på fortidens udtjente begreber, holdninger, bindinger og rutinemæssige forsvarsreaktioner, sådan at der i det mindste skabes en vis grad af åbenhed og ideelt set rummelighed i tankesindet. Sandheden skal betragtes som en gave til verden, men den kan hurtigt blive indhyllet i materialisme.

Mange tror, at de hellige skrifter – f.eks. Bibelen – er udtryk for sandheden, som er leveret via en budbringer, der er sendt direkte fra den rene ånd. Men der er mange problemer – ikke mindst mellem de tidsbegrænsede versus de evige principper. Der er foretaget udvælgelser, udført redigeringer og udeladelser, der er fejlfortolkninger, politisk motiverede tilretninger, bevidst manipulation af magtpolitiske grunde, oversættelser og fejloversættelser på tværs af sprog og kultur – og teksten er blevet udformet og rettet mod den oprindelige målgruppe og tilpasset særdeles forskelligartede omstændigheder i forhold til både generationer og geografi. Ånden er urokkelig, men den er aldrig stillestående eller stagnerende. Åndens molekylære dans kan aldrig dæmpes, men den stråler kun igennem mennesker, der er i stand til at vibrere på åndens frekvenser.

Viden er slaveri

En anden af Patanjalis sutraer siger, at *"al viden er slaveri"*. Viden er naturligvis en nødvendighed – ikke mindst i relation til samfundets sociale traditioner, men man risikerer at blive offer for alle de ovennævnte fejl, der ikke kun kendetegner de hellige skrifter. Enhver antagelse, som ofte forstærkes af initiativtagerens sociale identitet, prestige og økonomiske vinding, blokerer for den befriende oplevelse af at modtage en frisk og direkte erfaring, indsigt og inspiration – den rene og nye sjælsimpuls, som ikke kun helgener men faktisk enhver kan modtage i de sjældne øjeblikke, hvor man kommer i kontakt med det omtalte "bevidsthedsfelt". Og her er det nødvendigt at tage fat på den sjæl, der beliver personligheden, dens potentielle storhed og dens karma. Efterhånden som flere mennesker i forskellige kulturer for alvor udforsker åndelighed og menneskets indre natur, er alle enige om, at skurken er det såkaldte "ego" – men det kræver en forklaring.

"Ego'et" på godt og ondt

En åndelig mentor har til opgave at få de indre unikke og rene værdier frem i enhver elev ved at hjælpe med at nedbryde de blokeringer i psyken, der virker som brændstof for "egoet" – dvs. det aspekt af sjælen, der er inkarneret i personligheden, og som identificerer sig med tanker, følelser, den fysiske krop og den fysiske verden – og dermed forhindrer "ego'et" den frie strøm af åndelig energi. Og det er ligegyldigt om man mener, at kilden til den åndelige energi strømmer fra de inde dybder i mennesket, eller at de skænkes af en ekstern kilde som udtryk for en nådegave. Der er tale om en befriende åndelige energi, der er i stand til at fjerne, tilføje, oplive, oplyse og tillade at sjælen på sit eget plan kommer mere og mere til udtryk via "ego'et" i personligheden.

I alternative kredse oplyser mange, at formålet med livet er at *opløse* "ego'et", tømme psyken og forfine sjælen, og efterhånden som sjælen inkarnerer igen og igen i skiftende personligheder, ændres ånd-stof balancen gradvist indtil den optimale tilstand af renhed er opnået.

Et åndeligt søgende menneske kan imidlertid nemt blive forvirret over det, der er sjælens mål, og det, der er det inkarnerede sjælsaspekts – "ego'ets" – funktion. Et "ego", der er ude af kontrol, saboterer sjælen, som er menneskets sande indre natur. Men det sunde "ego" har to positive aspekter, som ofte overses i forbindelse med den indre renselsesproces. Det ene aspekt er lidt ligesom huden på den fysiske krop, for det beskytter det indre mod udefra kommende negative påvirkninger og skader. Det andet aspekt giver sjælen mulighed for at komme til udtryk i den ydre verden og få positiv indflydelse på samfundet. Og renselse af "ego'et" medfører *ikke* dets udryddelse.

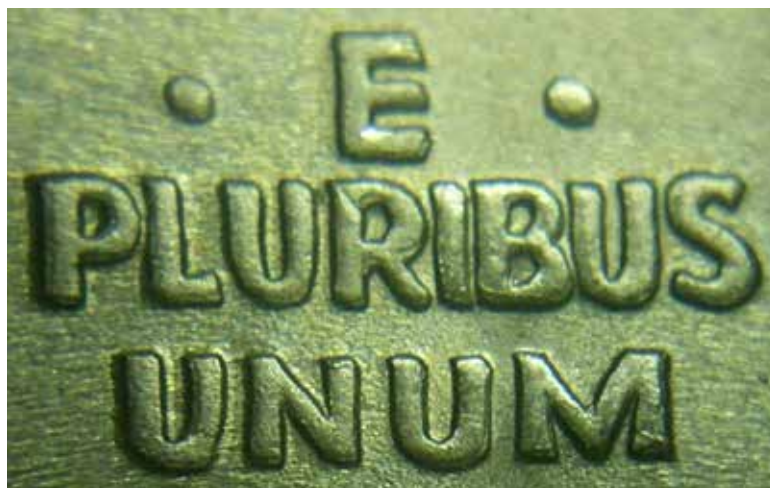
Ben Kingsley som den unge Gandhi smides ud af toget i filmen "Gandhi"

Gandhi – et eksempel

Scenen fra filmen med den unge Gandhi på 1. klasse i et sydafrikansk tog, kan bruges som eksempel. På grund af Gandhis hudfarve bad man ham om at forlade kupéen – for sådan var reglementet dengang – men han var rystet over den personlige fornærmelse og den sociale uretfærdighed. Det var sikkert ikke Gandhis ånd, der følte overgrebet, for den rene ånd kan ikke blive fornærmet. En ydmyg munk ville sandsynligvis reagere ved stille og roligt at flytte til en kupé på 3. klasse, selv om han havde betalt for en billet til 1. klasse, for på det tidspunkt var Indien stadig underlagt englændernes kolonialisme og trældom. "Ego'et" i personligheden optrådte her som det beskyttende aspekt, der bøjede sig for samfundets ønsker, da impulsen til vrede blev forvandlet til fredelig og samarbejdsvillig social handling (åndelige kvaliteter).

Alle store civilisationer begynder med storslåede kosmiske afsløringer, der åbenbares fra den evige skabende åndelige kilde – for straks efter at blive forurennet med materialistiske forvrængninger. Derfor kan man modtage guddommelig oplysning og profan forvanskning næsten samtidig. Hvis det profane skaber ubalancer hos de inkarnerede "ego'er", bliver de årsag til kaos og frygt i omgivelserne, indtil masserne i kollektiv frustration skriger om hjælp fra nye profeter og sandhed.

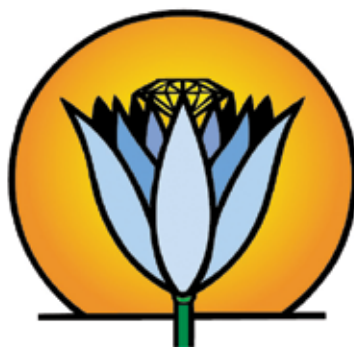
E Pluribus Unum

Når man vil forstå sandheden på det abstrakte niveau – for slet ikke at nævne sandheden i verden – findes der ingen krystalklare svar, men hvis man accepterer, at der er ophobet store mængder illusorisk materialistisk skrammel i ethvert menneske, vil det i det mindste være en begyndelse. Hvis det skete, ville verden være bedre i stand til at aktualisere idealet: "E Pluribus Unum" – dvs. "af flere dele opstår helheden"³ – og den ene universelle ånd vil lettere kunne strømme gennem skabelsens mangfoldighed.

*Sandhed er ikke noget, man finder.
Det er noget, man bliver!*

³ "E Pluribus Unum" – valgsprog fra 1776 for USA.

VidsomsNettet

www.vidsomsnettet.dk